

Сам за деревом

Василь Голобородько

З-за дерева узнаю, що я вже не я,
а дощ за деревом.
Тепер мої вівці пасуться без мене.
А я стою за деревом і думаю, як же мені бути,
щоб про мене люди знали тепер – коли я є дощ?
Бо дощ тільки тоді є дощем, коли в довге волосся
вплітає соняшники,
бо тільки тоді люди і знають, що то йде дощ.
А як же мені бути, коли я стою за деревом,
чим тепер мені виявляти людям свою людську суть,
хоч і суть дощу я вже вмію
виявляти довгим волоссям?
Невже тепер я уже не я, коли я є дощ?